

IVANA NOVÁKOVÁ

BELLIS A DRAČÍ KRÁL

 KNIHY.CZ

Ivana Nováková

1. vydání

vydáno v červenci 2020 jako 102. publikace

vydal Pavel Kohout (www.kknihy.cz)

ISBN 978-80-7570-190-9 (epub)

ISBN 978-80-7570-191-6 (mobi)

ISBN 978-80-7570-192-3 (pdf)

OBSAH:

1. kapitola.....	5
2. kapitola.....	12
3. kapitola.....	20
4. kapitola.....	29
5. kapitola.....	38
6. kapitola.....	50
7. kapitola.....	60
8. kapitola.....	66
9. kapitola.....	76
10. kapitola.....	83
11. kapitola.....	94
12. kapitola.....	99
13. kapitola.....	109
14. kapitola.....	117
15. kapitola.....	129
16. kapitola.....	137
17. kapitola.....	144
18. kapitola.....	153

19. kapitola.....	162
20. kapitola.....	174
21. kapitola.....	185
22. kapitola.....	195
23. kapitola.....	206
24. kapitola.....	213
25. kapitola.....	224
26. kapitola.....	234
27. kapitola.....	242
28. kapitola.....	248
29. kapitola.....	256
Bonbónek na závěr.....	271
Již vyšlo:	284

1. KAPITOLA

BYLO NEBYLO

Stalo se za onoho času, kdy Soumračné říši vládl král drak. Lidem se dobře vedlo, rozhodně líp než za panování Zimní královny. Na druhou stranu to zase nebyla žádná přehnaná sláva, protože lidé jsou lidé a víly... inu, věci se zas tak závratně nezměnily.

Tehdy odcestoval druhý z Luagových synů, Donnan na jih do Poledního kraje s úmyslem zabrat pustou zemi a zvelebit ji k větší slávě Azdarchona Draka i své, a taky na tom vydělat nějakou tu zlatku.

Starousedlíkům, které ke svému údivu v domnělé divočině střetl, stručně oznámil, že on je zástupcem panovníka ve zdejších kraji, ovšem celkem rozumně vyšel vstříc nemnoha umírněným požadavkům, jež jeho poddaní vznesli. Nedošlo k žádným třenicím, místní nového vládce přijali.

Usídlil se v pevnosti Almadinu na jednom z poloostrovů vybíhajících do Azurového moře, která v dávných dobách sloužila jako sídlo králů. Dosud si zachovala vznešenost mohutné stavby z červených cihel rozložené na úpatí nebetyčných hor, jejichž vrcholky i v nejparnějších létě pokrýval sníh. Shlížela na nevelký přístav v okrouhlé zátoce.

Donnan začal obnovovat jak palác, tak město pod ním, jemuž dal jméno Zahra. Vybavilo se mu první noc na tomto místě, kdy usnul na starodávné podlaze z pestrobarevných dlaždic, a vonělo pomerančovými květy, solí, nadějí a rozkoší polibku.

Moře poskytovalo hojnost ryb a krajina vůkol, byť nebyla tak žírná jako regentova rodná země, dokázala nevelkou komunitu lidí obstojně uživit. Zimy tu panovaly mírné a deštivé, léta suchá a horká. Na úbočích kopců

rostly palmy, olivovníky a záplava divokých růží. Mnohokrát Donnan vzkazoval králi chtěje se pochlubit svými výsledky a zval jej na návštěvu překrásného místa. Ale jak už to bývá se záležitostmi, které nejsou určeny závazným termínem a jejichž podstata spočívá spíše v zábavě než povinnosti, obě strany ji s lehkým srdcem stále odkládaly.

Až se v hradu na Růžové hoře objevilo poselstvo z Almadinu, které vyslal pobočník Merfyn. S úctou složilo k Drakovým nohám mnoho vzácných darů a předalo králi listiny, v nichž zazněla i žádost o pomoc. Polední kraj postihlo neštěstí. Kníže Donnan náhle zmizel. Byl unesen ze svých komnat jedné klidné, tiché noci, bez známek zápasu či násilí. Večer znaven ulehl na lože a ráno byla ložnice prázdná a po muži se slehla země. Merfyn ihned obrátil palác i přístav vzhůru nohama, avšak naprosto bezúspěšně. Jelikož to byl praktický člověk bez fantazie, nekalkuloval s žádnými pokoutními výhodami a ihned informoval krále o neblahé události.

A tak se přihodilo, že obloha nad Zahrou potemněla, od severu se přihnala bouře a na jejích křídlech za dunění hromů a ohňostroje blesků přistál na rozlehlém nádvoří obehnaném sloupovým obrovitým šedozeleňým ještěr. Z jeho hřbetu seskákala drobná elegantní postavička králova rádce Brana.

Merfyn nikdy nelitoval svých činů, protože je vždy pečlivě uvážil, takže ani teď nepodlehł zděšení. Sice neočekával tak vznešenou pomoc, ale kým byl on, aby mluvil panstvu do jeho vrtochů. Krále a jeho pobočníka uctivě přivítal, pohostil a ubytoval v těch nejkrásnějších pokojích s výhledem na moře.

Vstupme tedy do pohádkového paláce se stěnami a sloupy ověčenými kamennou krajkou, se sladce zurčícími fontánami, pestrobarevnými mozaikami a sály prozářenými slunečním svitem pableskujícím skrz barevná skla či listí pomerančovníků. V jedné z místností odpočívá na nízkém lehátku Bran. Opíraje se o loket vybírá jahody z bronzové mísy

na lakovaném stolku. Dlouhé končetiny mu nijak nepřekážejí, ovládá je s nonšalancí tanečníka. Tmavé kučeravé vlasy nosí krátce zastřižené, hladce oholená tvář mylně navozuje dojem nezralého chlapce, který ještě podpoří šibalské hnědé oči. Pozorně naslouchá rozhovoru, který vede král se správcem.

„Čím delší doba od té události uplynula, tím víc se kloním k názoru, že to byla nejpodivnější věc, která se mi v životě stala. A to jsem viděl leccos,“ dumal Merfyn nakřáplým hlasem. „Vlastně trvalo skoro celý den, než mi došlo, že kníže zmizel. Ráno našla služka pouze rozestlanou postel, jinak bylo všechno v pořádku, ani překocená židle, převržená sklenka, nic. Můžete si s ní promluvit, ale nedozvíte se mnoho nového. Ve snu by ji nenapadlo, že se přihodilo něco zlého. Donnan vstával časně, rád se za svítání procházel zahradami, rozmýšlel úkoly na nadcházející den. Snídal o samotě, společnost vyhledával většinou až k večeru. Sám jsem nevěděl, kam dřív skočit, jeho nepřítomnosti jsem si všiml až po poledni. Sháněl jsem ho, nejprve v pracovně, poté venku. Až když jsem viděl jeho vraníka ve stáji, přepadlo mě neblahé tušení. Ale veškeré následující pokusy najít vládce byly marné.“

Na Merfynově zjevu nebylo nic mimořádného, prostě starší šlachovitý muž se zapadlýma očima. Šedivější vlasy mu prořídly víc, než by bylo hezké, a on si je ještě ke všemu nestříhal na krátko. Naopak, kolem hlavy mu vlály dlouhé, řídké pavučiny. A rty měl příliš odulé na to, aby působil důvěryhodně.

„Mohl odejít sám od sebe,“ namítl Azdar. Seděl v křesle, plně se soustředil na správcovu řeč. Lokty se opíral o kolena, ruce měl sepnuté ve stříšku. Špičkami prstů se lehce dotýkal brady.

„Ovšem,“ připustil Merfyn. „Ale i tak, kam šel? Z jakého důvodu? Proč se nikomu nesvěřil? Známe se už pátým rokem, a nikdy se tak

nezachoval. Samozřejmě jsme prohledali i široké okolí Zahry, ale nenašli jsme nic. Žádnou stopu.“ Polkl. „Ani mrtvé tělo.“

Branovi klesla ruka. Donnan byl jeho nejméně oblíbený sourozenec. Ve skutečnosti si vjeli do vlasů pokaždé, když se potkali. I to byl jeden z důvodů, proč návštěvu Almadinu nijak neupřednostňoval, a vyhnout by se jí nemohl z titulu svého postavení. Ale představa, že ten protivný, nafoukaný cápek zahynul... Prudce se posadil.

Azdar zvedl hlavu. „Klid,“ poznamenal věčně. „Dokud si nebudeme jistí opakem, považujeme Donnana za živého.“

„Musíme ho najít,“ pronesl Bran naléhavě a úplně zbytečně, protože z toho důvodu přece dorazili. „Měl bratr milenku?“

Azdarovi vylétlo obočí a v jantarových očích mu zajiskřilo.

Zato Merfyn si zkroušeně povzdechl a nachýlil ramena. „Nevím. Měli jsme strašně moc práce. Nesledoval jsem vládce na každém kroku. Ano, byl to, ehm, stále je pohledným mužem v nejlepších letech, s vysokým postavením, charismatický a přitažlivý. Pochopitelně se něco takového dá předpokládat. I to nás napadlo, ale promluvil jsem snad s každou služkou. O knížecích záletech nevěděla žádná a pochybuji, že by všechny shodně tyto informace tajily. Teprve teď zjišťuju, jak málo jsem toho člověka znal.“

Bran vstal. Několika dlouhými kroky došel k otvoru, který vedl do sluncem zalitého vnitřního dvora s bazénkem, nezbytným vodotryskem a spoustou květin.

„Jak dobře známe sami sebe?“ poznamenal spíš pro sebe. „Měli jste poslední dobou nějaké vážnější problémy? Trápilo bratra něco víc než jindy?“

Merfyn odevzdaně rozhodil rukama. „S potížemi se potýkáme průběžně a jsou to zpravidla zásadní věci. Kolonizujeme pustou zemi, život tady je dost dobrodružný.“ Ono slovo vyslovil s lehkým pohrdáním. „Nevím, jestli na něj padla hluboká únava či melancholie, nsvěřil se mi.“

Bran uvažoval, jaký mezi sebou měli ti dva muži vztah. Po pracovní stránce si nejspíš skvěle rozuměli, ale v osobní rovině nebyli zřejmě ani přátelé. Merfyn nepatřil do základní družiny, s níž bratr vyrážel z rodného města. Donnan jej najal až v Rottaru na doporučení. Na druhou stranu za celé ty roky v listech, které na Růžovou horu často zasílal, na svého pobočníka pěl pouze chválu.

„Dobře, přestaneme chodit kolem horké kaše,“ promluvil do zadumaného ticha Azdar. „Donnan se stal obětí kouzel. Chci mluvit se všemi vílami, které žijí v pevnosti, přístavu a okolí.“

Merfyn se na krále otočil s nechápavým výrazem. „Žádné víly tu nepřebývají. Nezaslechl jsem o jediné. Život tu není snadný, práce nesmrtelným nevoní.“

Azdar svůj vyrovnaný výraz nezměnil, avšak Branovi vystřelilo obočí vzhůru. Merfyn si pozdě uvědomil, co plácl, a zalapal po dechu.

„Omlouvám se, Výsosti, nemyslel jsem to tak. Totiž, ehm, jak bych to...“

„Neřekl jste nic nepravdivého,“ odvětil král studeně. „Ale potřebujeme pohnout s naší záležitostí. Nevíte skutečně o žádném čaroději široko daleko? Osamělý poustevník, opomíjený podivín? Snažte se trochu!“

Merfyn se ošil. „Vlastně máme jednu čarodějnici přímo tady v pevnosti. Přesně řečeno v žaláři. Ale je to taková ubohá šmudla, hotové budižkničemu. Navíc už týdny nepromluvila ani slovo. Pochybují, že bude jakkoli užitečná.“

„Chci se s ní setkat!“ zvýšil Azdar hlas. „Okamžitě ji přived'te!“

Merfyn se nezpěchoval. Kývl na zbrojnoše, kteří drželi stráž u vchodu do sálu, aby splnili rozkaz.

Když se vrátili, vlekli mezi sebou věru nevábnou bytost. Hubené nohy s obrovskými koleny se jí podlamovaly, bosá chodidla kladla na zem jako opilá. Tvář téměř zakrývaly zcuchané, žíním podobné vlasy dlouhé do pasu. Ze záplavy vyčníval jenom nos, u ženy nezvykle veliký.

„Koukej padnout na kolena, ty špíno!“ obořil se na ni Merfyn, sotva se průvod zastavil. Podivná osoba ho téměř nevnímala, lehce se kymácela, pohyb ještě zdůrazňovalo povlávání tmavé kštic. Jeden ze strážných do ní strčil. Upadla rovnou na všechny čtyři.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se Azdar.

Zpoza černé záplavy se ozýval pouze chrčivý dech.

„Říkají jí Bellis,“ informoval je Merfyn.

„Jako Sedmikráska?“ přeložil slovo Bran ze starodávného jazyka, zde na jihu dosud oblíbeného.

Merfynův obličej nebyl nastaven na nějaké ušklibání. Pouze v levé tváři mu zacukal sval, když váhavě přikývl.

„Co jsi provedla, že tě odsoudili?“ pokračoval dál Azdar v marné snaze ze stvoření vymámit kloudnou odpověď.

Její sípání po hodné chvíli opět přerušil Merfyn: „Uhranula krávy nejzámožnějšímu sedlákovi v okolí.“

Bran si byl téměř jist, že Azdar ledový klid pouze předstírá. V tomto dramatu přece nebylo možno zachovat chladnou mysl.

Král se nicméně opřel v honosném vyřezávaném křesle a podivil se: „Co to znamená, že uhranula dobytek? Jsem nejmocnějším čarodějem tohoto světa, ale nedokážu si pod tím vůbec nic představit.“

„Krávy ze dne na den přestávaly dávat mléko.“

„Aha. A řekla, proč to udělala?“

„Prý zatoužila po sňatku s nejstarším sedlákovým synem, ale ten ji odmítl.“

„Tohle skutečně řekla?“ podivil se Bran. I kdyby to byla pravda, něco takového by těžko veřejně přiznávala. „Netvrdil to náhodou onen sedlák?“ Nečekal na odpověď. Opustil své stanoviště na rozhraní slunce a stínu, vrátil se do místnosti a přistoupil k vězněné čarodějnici. Jemně ji uchopil pod paži a pomohl jí vstát. Málokterý člověk byl tak soucitný a laskavý jako Bran, druhý nejvýše postavený šlechtic mezi vílami. Azdar od výjevu nedokázal odtrhnout oči. Fascinoval ho jako démant, hvězda na obloze, nedostupný klenot třpytící se do noci.

Bran se k ženě naklonil a odhrnul jí vlasy z obličeje. Zděšeně vykřikl. Bohužel však zády zastínil výhled, takže král nevěděl, co jeho pobočníkem tak otrásl.

„Proboha!“ zamumlal mladík zastaralou kletbu. „Co jste jí to provedli?“

Azdar na nějaká společenská pravidla zvysoka kašlal a momentálně tím nemohl nikoho pohoršit. Napětí už nemohl vydržet. Vyskočil z trůnu a kráčet k Branovi svírajícímu čarodějku v náručí. Za chůze ucítil známé napětí, okamžik soustředění, kdy celý vesmír obrátí svou pozornost k tomuhle roztomilému klučíkovi, aby mu splnil jakékoli přání. A pak to uviděl.

„Vy jste jí dali kolem krku železný obojek?“ zařval vzteky bez sebe a otočil se na Merfyna. „Vy se mi snad zdáte! Ach, ano, zavraždil jsem

za svůj život tisíce živých bytostí. Ale ani jednu jsem krutě nemučil. Nikdy. Je mi z vás na zvracení.“

Mezitím Bran dokončil své kouzlo. Železo před jeho očima zkřehlo, zoxidovalo a v následující okamžik se proměnilo v prach. Lehký vánek v místnosti jím zatočil, zvedl do šedivého víru a rozsypal po podlaze.

V tu chvíli čarodějka vzdychla a bezvládně se sesunula k zemi.

2. KAPITOLA

KRÁLOVSKÁ SLUŽBA

Nekonečně dlouhou dobu jí bylo ukrutně zle. Z obojku kolem krku šlehalo plameny a stravovaly ji zevnitř. Bolest třešticí hlavy znemožňovala mluvit, myslet. Nedokázala vnímat, co se s ní a kolem ní děje. Možná ji krmili, možná ji týrali, možná ji někam odvedli, do velké honosné místnosti se žluto-hnědo-modrými kachlíky na podlaze. Vytvářely vzor stylizovaných květin a podivných mandal běžících do nekonečna. Celý palác se točil a bílý žár v hlavě řezal, pálil, bolel, neskutečně krutě bolel.

A pak to najednou skončilo. V jedné chvíli bolest ustoupila, zázračně se jí ulevilo. Žár zmizel, svět zčernal. Přesně v ten okamžik zemřela.

Viděla samu sebe, zhroucenou postavu na krásné dlažbě. Skláněl se k ní jakýsi muž, snažil se ji vzkřísit. To je zvláštní, blesklo jí hlavou. Vznášela se nad tělem, opouštěla život, ale neviděla nic jiného, než svou chladnoucí mrtvolu a kousek podlahy kolem. Okolí se rozmlžilo, netušila, kdo všechno byl v místnosti.

A nebylo to lhotejné? To je na smrti právě dokonalé. Už vás nic netrápí. Věčný pokoj a klid.

Anebo taky ne. Propadala se do černoty, ale i hloupý spánek funguje spolehlivěji, stále si uvědomovala svou existenci. Někdo ji odnášel, cítila otřesy chůze, ležela v posteli, nedokázala zcela ztratit vědomí a sakryš, pozvolna se navracela zpět do té neskutečné zábavy nazvané život. Celé tělo protestovalo a příznejme si na rovinu, mysl taky. Ach, jak zatoužila po sladkém a opojném temnu.

Jenže už byla vzhůru.

Vdechla a vnímala chuť vzduchu. Lehký olejovitý nádech růží. Svěží mořský vánek a sluneční svit. Slyšela zvuky, trylkování ptáků, šustění listů ve větru, nezřetelný hovor přicházející z venku. Klidný dech člověka, který seděl blízko ní.

Měla strach se pohnout. Kruté věznění zlomilo zbytky její odvahy, vyčerpalo sílu a odolnost. Cítila se bezmocná, slabá a prázdná. Neznámý se naklonil blíž. Dřív, než se čarodějky mohl dotknout, jí na pažích vyskákala husí kůže.

„Neboj se, prosím,“ zašeptal medovým hlasem. „Otevři oči.“

Ten hlas zněl sladce, ale bezpodmínečně rozkazoval a nutil plnit vyřčené. Pevněji semkla víčka. Nesnášela to.

A pak je otevřela, protože si začala připadat hloupě. Skláněl se nad ní mladík, který ji vysvobodil, a mile se usmíval.

„Dobré jitro, krásná Bellis,“ pronesl kupodivu bez ironie. „Jsem moc rád, že ses vrátila.“ Pokynul kamsi za její záda a gestem přivolal starší ženu v jednoduchých šatech. „Služebná ti pomůže s toaletou a zařídí, aby ses trochu najedla. Potom si promluvíme.“ Přes laskavý výraz zněla

jeho slova hrůzostrašně. Na druhou stranu cokoliv bylo lepší než dřepět v kobce se železným obojkem na krku.

Azdar právě trénoval místní manýry, hověl si v pololeže na pohovce a ochutnával různé delikatesy. Hodil si do úst hrst rozinek.

„Jak je na tom ta holka?“ zeptal se, sotva dožvýkal a polkl.

„Překvapivě dobře na to, čemu byla vystavena. Chudinka. Jako víla by už byla mrtvá. Ještě že je kříženec. Vzpomínáš, jak Rosa proplakala noc při první návštěvě u otce jenom proto, že v kolébce byly zatlučené železné hřebíky? Usnula až poté, co jí Dolidh ustlala v neckách.“ Uchechl se. „Věru důstojné poležení pro princeznu.“

„Jsi povrchní snob,“ konstatoval Azdar. „Rosa je královská dcera a zůstane jí, i kdyby spala ve chlévě na seně.“

„Zajisté. Jen doufám, že bude podobného osudu ušetřena.“

Azdar raději změnil téma: „Co si myslíš o Merfynovi? Nedokážu z hlavy vyhnat podezření, že Donnana sám někam uklidil a celé vyšetřování slouží jako pouhý krycí manévr.“

Bran zvážněl a sklesle se posadil na bachraté polštáře u nízkého stolečku. Napil se vody ochucené citrónovou šťávou. Pokud má král pravdu, je bratr zaručeně mrtvý.

„Myslíš, že urputně touží po vládě nad touto chudou krajinou?“

„Těžko říct,“ odporoval Az sám sobě. „Působí tak spolehlivě a bezelstně, až se mi zdá, že to hraje. Ovšem že by byl schopen vraždy? Je dost chytrý, aby si uvědomil, že se jedná o příliš riskantní krok a nemusí vést ke kýženému cíli. Jako Donnanova pravá ruka je druhým mužem v kraji. Jenže pokud tvého bratra nenajdeme, dosadím na trůn v Almadinu svého člověka. Nebo vílu, abych byl přesný. A dotyčný

nemusí zachovat Merfynovo postavení. I jeho způsob vyšetřování případu je dost přímočarý. Kdybych se já někoho zbavil, asi bych pátrání hnal víc do ztracena. On obrací každý kámen. Pro pomoc poslal opravdu brzy. Akorát že právě takhle usilovná snaha je mi nejvíc podezřelá.“

„Není ti sympatický.“

„Není,“ přiznal Azdar.

„Myslíš, že v tom má prsty to děvče?“

Věru otázka za všechny peníze.

Služka lidského rodu nedokázala zuboženou čarodějkou zkrášlit natolik, aby odpovídala standardům vílího královského dvora. Nevladatelné černé vlasy nechala bez ozdob volně splývat na záda, svěřenkyňi oblékla do bílé volné tuniky, která aspoň vzdáleně schovala nevzhlednou vychrtlost. Na druhou stranu byla natolik charakterní, aby mladou ženu aspoň seznámila s totožností významných šlechticů a poradila jí, jak se v jejich přítomnosti chovat.

Bellis prošla portálem umně vytesaným do podoby krajkoví s pokorně sklopenýma očima a pár kroků od vchodu klesla na kolena. Slyšela zurčení fontány. Zírala na hnědočervené dlaždice a okraj pestrobarevného koberce s vysokým vlasem. Ze zahrad přilétl svěží vánek a jí na pažích vyskákala husí kůže. Možná spíš ze strachu.

„Vstaň a posad' se,“ vyzval ji král.

Prekvapil ji, takže rychle vzhlédla. Hned zase sklopila zrak, ale stihla zachytit gesto, jímž ukazoval na polštáře nalevo od ní. Tvářil se přísně. Měl zlaté vlasy. Doopravdy se třpytily v paprscích slunce pronikajících skrz ozdobně tepané mřížoví na oknech.

Neohrabaně, ale tak rychle, jak zvládla, splnila jeho požadavek.

Branovi se dělalo fyzicky zle při pohledu na pruh rudé, poškozené kůže pod jejím hrdlem. Následující otázka z něj vypadla samovolně a dosti zbrkle: „Kdo tě za banální prohřešek tak krutě potrestal?“

Tentokrát se sice rychle, ale přece jenom důkladně rozhlédla po místnosti. Proti ní seděli jen ti dva vílí muži, o nichž mluvila služka. Nikdo další tu nebyl.

„Přece kníže Donnan,“ odvětila tiše. Kdo jiný by to mohl být?

Bran se prudce nadechl, ale král mu posunkem zabránil pronést něco neuváženého. Slova se ujal sám: „Takže v době, kdy tě odsoudili, ještě pobýval v pevnosti?“

Znovu překvapeně vzhledla a bleskově sklopila oči. „On tu teď není?“ Načež si uvědomila nevhodnost své otázky. V marné snaze vzít slova zpět nervózně zmačkala v dlaních látku tuniky. „Omlouvám se,“ zamumlala zoufale.

Bran si odfrkl a zklamaně se opřel do polštářů. „Vida. Takže jsme tam, kde jsme byli. Ona ani netuší, že Donnan zmizel.“

Ale Azdar se kupodivu potěšeně usmál. „Naopak. Lepší už to nemůže být.“ Pak se k ženě naklonil blíž, opět zvažněl a promluvil velice rázně: „Tak za prvé: požaduju, aby ses mi dívala do očí vždy, když se mnou mluvíš. Za druhé ti položím několik otázek a nestrpím jinou odpověď než čistou pravdu.“

Počkal, dokud s viditelným přemáháním nezvedla zrak. Řasy i rty se jí chvěly.

„Víš o nějakém dalším čaroději, který žije tady v okolí a měl by nevyřízené účty s knížetem?“

„Čaroděj? Ne.“ Zápor doplnila rázným zavrtěním hlavou. „O nikom takovém nevím. Ani já kouzlit neumím. Jsem spíš jenom léčitelka.“

„Byla jsi s vládcem ve sporu?“ zeptal se Bran.

Opět zavrtěla hlavou a navzdory královu požadavku ji sklopila. Vzpamatovala se a narovнала.

„Tak proč ti tak strašně ublížil?“

Pokrčila rameny. Když se ozvala, téměř šeptala: „Nejspíš ho o to požádal Tepaco, ten sedlák. Měl na mě hrozný vztek. A kníže se vždy snažil vyhovět mocným mužům ve svém okolí.“

„Ano? Udělal víckrát podobně nelogické rozhodnutí, které mohlo někoho nespravedlivě poškodit?“ zajímal se král.

„Ne. Je to dobrý vládce.“

„Právě jsi tvrdila, že vyšel vstříc každému, kdo měl patřičný vliv.“

„Tedy, ano. Občas kníže udělal věc, která nebyla úplně správná.“ Odmlčela se a usilovně zatoužila octnout se někde hodně, hodně daleko.

„Například?“

Tvářila se dočista zoufale. „Před dvěma lety vyslyšel přání kněze Arista a nechal zbourat chrám mořské bohyně. Prý by se lidé měli modlit jenom k jednomu Bohu. Mořská bohyně se potom rozhněvala, potrestala přístav měsíc trvající bouří a od té doby zůstávají sítě rybářů prázdné. Pro mizerné úlovky musejí vyplouvat daleko na moře. Tam zase hlídá Artagan s flotilou a vybírá si svou daň.“

Azdar i Bran se ozvali zároveň: „Mořská bohyně? Artagan?“

„Jedno po druhém,“ rozhodl král. „Pověz nám něco bližšího o té mořské bohyni. Například kde přebývá. A opravdu dokáže ovládat počasí?“

Tentokrát Bellis oči vykulila. „No, je to přece bohyně. Nikdo neví, kde je její sídlo. Asi na dně Azurového moře. Možná. Ale určitě vládne bouřím a větru. Tady v okolí se jí lidé klaněli odnepaměti. Přinášeli oběti v chrámu a ona jim plnila přání.“

„Tohle vážně fungovalo?“

Bellis celou svou bytostí vyjadřovala neklid a obavy. „Zajisté,“ přiznala tiše. „Jednou splnila přání i mně. Poprosila jsem o šperk. Něco hezkého. Chtěla jsem se líbit.“ Zčervenala. „Odesla jsem do chrámu obětinu. A pár dní poté jsem na mořském břehu našla perlový náhrdelník.“

„To je hezké. Mohli bychom jej vidět?“

Zavrtěla hlavou. „Už ho nemám. Otec ho propil.“

Nastala chvíle nepříjemného ticha.

„Zmínila jsi Artagana. Dělal knížeti nějaké potíže? Vycházeli spolu špatně?“

Povzdechla si. Opět zírala do podlahy. „Ano. Ten pirát vyvolává zlou krev od prvního dne, kdy sem kníže dorazil. Obsadil Granátové ostrovy a odtamtud kontroluje přístav v Zahře, znemožňuje obchod a komplikuje rybolov.“

Bran tiše hvízdal.

„Bellis,“ oslovil ji král, „přiletěl jsem, abych našel knížete Donnana, který tajuplně zmizel. Splnění této mise je pro mne velmi důležité. A přeju si, abys nám pomohla. Bude to tvoje práce.“

Už tak rozklepané stvoření dočista vyděsil. „Ale já... Nic neumím. Jsem nešikovná. Nebudu k ničemu užitečná.“

„Kdybys dovolila, tohle posoudím sám.“

Ztěžka polkla. „Proč mi to nabízíte? Mám vůbec na vybranou?“

Ležerně pokrčil rameny. „Samozřejmě. Můžeš odmítnout. Daruji ti svobodu a strážte tě vyvedou z pevnosti ven. A tam nejspíš narazíš na dalšího mizeru typu sedláka Tepaka. Znovu ti hodí na krk nesmyslné obvinění a nechá tě uvěznit, či něco horšího. Předpokládám, že se mnou v tomto ohledu souhlasíš. Nebo se staneš členkou mé družiny. Octneš se pod mou ochranou, nikdo se na tebe nebude smět ani křivě podívat. A až Donnana nalezneme, splním ti jakékoli přání. Jsem nejmocnějším čarodějem tohoto světa. Dokážu opravdu cokoliv.“

Unavená a vyčerpaná Bellis bez rozmyslu vyhrkla: „Třeba palác jako pro princeznu? Plný sloužících a pohádkových pokladů?“

Příliš pozdě si uvědomila, co to zase provedla. Král ji mezitím zkoumavě pozoroval.

„Takže jsme domluveni,“ odvětil, jako by si právě řekla o banální odměnu ve výši deseti zlatek.

Sedmikrásce se přitížilo. Ve skutečnosti byl nějaký palác poslední věcí, po které toužila. Jenže to, co by opravdu ráda, jí nemohl splnit ani král Drak.

„Co když knížete nenajdeme?“

„Opustil jsem ženu a dcerku jenom kvůli této překerní záležitosti. Prostě Donnana najdeme, o jiném výsledku se odmítám bavit. Myslím, že bychom si měli promluvit s Artaganem. Zjevně má na Donnana pifku, a každopádně mě zajímají jeho pirátské aktivity. Vůbec

neodpovídají slibům, které skládal svého času na Růžové hoře. Zítřka se za ním vypravíme. Potřebuju slušnou loď a pokud možno i někoho, kdo zná Azurové moře. Zařídíš to.“

Sotva Bellis opustila místnost, obrátil se Bran na Azdara: „Neumím si představit, jak nám tenhle vyděšený uzlíček nervů pomůže rozmotat celou záhadu.“

Azdar zvedl číši a zvolna upil lahodného červeného vína.

„Potřebuju v družině někoho místního, aby mi sháněl takové drby, které ze sebe vysypala právě Bellis. Informace tohoto druhu nám Merfyn neposkytne. Navíc, což je úplně nejdůležitější, ona je zcela jistě nevinná. V Donnanově zmizení nemá prsty. To je velká vzácnost a nemůžu s ní plýtvat.“

Bran se pousmál a chopil číše s vínem. „Takže Artagan?“

„Z toho chlapa vymáčknu duši.“

3. KAPITOLA

STARÝ RYBÁŘ

Bellis vstala ještě za tmy a hradní bránu mýjela s prvními slunečními paprsky. Stráž jí bez velkých cavyků umožnila průchod, ačkoli čarodějka se nemohla prokázat ničím než vlastním prohlášením. Když mířila širokou ulicí kolem palácových zahrad dolů do města, uvažovala, zda stejně snadno neodešel i kníže.

Ne, to je nesmysl. Zbrojnoši by to Merfynovi řekli.

Doufejme.

Přístav vypadal v tomhle světle poeticky. Ačkoli objektivně na něm nic básnický krásného nebylo. Kameny rozestavěné hráze sice svědčily o stavebním rozmachu, ale vyvolávaly dojem nepořádku. U starého mola se kolébalo několik oprýskaných rybářských bárek, na tržišti se potloukalo pár snaživců, kteří otevírali stánky a rozkládali své zboží a první úlovky. Ale oblohu vymalovalo jitro odvážnými tahy modré a fialkové a náhle zruřověl i vzduch nad Zahrou.

Postupně se rozednívalo. Žena s šátkem omotaným kolem hlavy, aby jí vlasy nepřekážely při práci, vychrstla vědro vody na dlažbu a rýžovým koštětem ji drhla. Bellis v sandálech přeskákala kaluže a zdvořile pozdravila. Měšťanka se opřela o násadu, odpověděla a pak přemýšlela, odkud probíhající osobu zná.

Slunce ozářilo horní patra domů, ale při zemi se zdržoval chladný stín. Při pohledu na rozkvetlé buganvilleje si spočítala, jak dlouho strávila v krušném vězení. Nejméně měsíc a půl. Jak to vůbec zvládla? Otrásla se. Trochu zpomalila a jitrní nadšení ji opouštělo. Podobné utrpení už podruhé nebude schopna přežít.

Došla na hlavní náměstí. Ve středu horní části rostla stavba z bílého mramoru, chrám jediného Boha. Už podle půdorysu a obvodových zdí bylo zřejmé, že tu vznikne pravý div světa. Vydala se doprava silnicí rovnoběžnou s pobřežím. Minula velkou krytou tržnici, kde se dalo koupit libovolné jídlo, samozřejmě ryby, ale i jateční maso, ovoce a zelenina, olivy, olej, koření či vyhlášené produkty místních pekařů.

Socha sedícího starce, starověkého mudrce na nároží pomyslně oddělovala bohatší a nuznější část města. Zahnula kolem ní, seběhla několik schodů a octla se na ulici rybářů. Dlažbu nahradil štěrk, domky stály přilepené na skále, jejich zadní části byly vytesané do pískovce. Namísto bohatě kvetoucích popínavých rostlin dával sem tam stín pokroucený olivovník. Naproti domkům cestu ohraničovala nízká

zídka, pod ní byl nevysoký taras a dál už se rozprostírala pouze pláž a neklidná hladina moře.

Blížila se ke známým otlučeným, kdysi světle modrým dveřím. Jako kdyby se začala brodit bahnem. Nohy samy zpomalily. Zastavila na zápraží. Váhavě vztáhla ruku sevřenou v pěst. Není to hloupé, klepat na vchod do vlastního domova? Jak se v této situaci správně zachovat?

Tísňivé dilema za ni vyřešily okolnosti. Nebylo zavřeno. Hleděla na úzkou škvíru, zhluboka se nadechla a opatrně strčila do dveří. Pohnuly se, panty zaskřípaly. Bylo potřeba je natřít lojem. Nakoukla dovnitř.

„Tati?“ Moc sebejistě to neznělo.

Sluneční svit nemilosrdně obnažil úděsný nepořádek v místnosti, nepoužívané rybářské potřeby v jednom chumlu s potrhanými sítěmi povalující se na zemi, špinavé nádoby a odpadky na stole, vrstvy prachu a špíny všude. Nad obrazem úpadku se vznášel odpudivý zápach hniloby, potu, rybiny a pochopitelně natráveného alkoholu. A bohužel také výkalů. Zvedl se jí žaludek, ale statečně vkročila dovnitř.

„Tati? Jsi tu?“

Hromada umolousaných hadrů v rohu se pohnula, chrčela a hekala jako mýtická obluda. Vystrčila na vzduch rozčepýřenou hlavu s kšticí nepoddajných černých vlasů, propadlými povislými tvářemi, zarudlýma, oteklýma očima.

„To jsi ty?“ Rozkašlal se, zachrchlal a odplivl hnědou slinu na podlahu. „Za co mě Bůh trestá? Jsi ošklivější pokaždé, když tě znovu vidím.“ Z příkrývek vymotal ruku se zažloutlými stařeckými skvrnami a promnul si oči. „Kde ses courala? Kdo za tebe bude uklízet a spravovat síť, ty kůže líná? E-eh, mám žízeň.“

S opileckou nemotorností se začal štrachat z lože. Bellis překonala ochromení a přešla ke stolu. Všechny poháry byly pokryty vrstvou zaschlých nečistot. Vybrala jeden a otočila se k nádobě na vodu.

„Co si myslíš, že děláš?“ vyštěkl. „Žádná voda tu není. Jsi mizerná hospodyně, a ještě ke všemu šeredná jako noc. Kde ses vůbec takovou dobu poflakovala? Je vidět, jakou úctu máš ke svému otci. Nic ti není svaté. Koukej tady ihned začít uklízet. Máš nějaké peníze?“

Bellis postavila hliněný pohár zpátky na desku. „Byla jsem ve vězení,“ zamumlala. „Tys to nevěděl?“

Snažil se postavit na nohy, vrávorál a několikrát upadl zpět do pelechu.

„Tak tebe zabásli? Chytili tě při zlodějině? Pověz, který rodič by se podobnou věc o svém potomkovi chtěl dozvědět? Je mi z tebe nanic. Co tady okoušíš? Dojdi aspoň pro tu vodu, ať jsi k něčemu dobrá.“

Bellis popadla vědro a vyběhla na ulici. U pumpy musela nádobu několikrát vypláchnout, než natočila čistou tekutinu po okraj a vydala se nazpět. Ale sotva překročila práh, spatřila otce, jak se opírá o stůl a leje do hrdla kořalku.

„Nesu vodu. Té by ses měl napít místo toho utrejchu. Uvařím polévku.“ Neškodilo by, kdyby ses vykoupal, dodala v duchu a postavila vědro na podlahu.

Opět se zapotácel, ale jak to opilci mívají, nečekaně hbitě a přesně po ní mrskl lahví. Vyděšeně uhnula.

„Co mi tady rozkazuješ, kriminálnice jedna? Já si budu dělat, co sám chci. Ty začni uklízet, hned!“

Je mi toho zapotřebí? Ztěžka polkla.

„Nemám čas, musím už jít. Mám nějakou práci.“ Nečekala na jeho odpověď a proběhla dveřmi zase ven.

Proč tam vůbec chodila? Co čekala? Kdy se k ní otec choval jinak než s odporem a pohrdáním? A ona, hlupačka, stále touží po jeho lásce, po uznání. Po jediném vlídném slovu. Spolkla slzy. Nakonec dobře, že je nedostala. Odchází sice s lítostí, ale bez výčitek.

Pospíchala pryč s očima upřenýma pod nohy, takže do vypracované hrudi vrazila čelem. Dotyčný ji zachytil pod rameny, aby neupadla. Zvedla hlavu.

„Děvče, tohle mi víckrát nedělej, zmizet jen tak bez rozloučení. Přijal jsem za tebe zodpovědnost a zdejší končiny nejsou bezpečné. Víš, jak obtížné bylo tě najít?“

„V hrdlo lžeš,“ opravil Brana stoickým hlasem Azdar, postávající vedle. „Viděli jsme tě, krásko, od hradní brány. Jenom jsme ve vnitřním městě zabloudili. Ublížil ti někdo?“ Posunkem upozornil na slzy, kutálející se po Sedmikrásčiny tvářích.

Utřela si je. „Ne,“ zamumlala. „Byla jsem navštívit otce.“

„Á-ha. Takže další z řady hrozivě milujících rodičů. No nic, když už jsme tady, najmeme si nějakou loď, abychom Artaganovi vyprášili kožich.“

Začal se rozhlížet po nízkých člunech kotvicích pod hrází. „Hodilo by se něco většího,“ pronesl pod vousy.

Uvažovala o králových slovech a souběžně si intenzivně uvědomovala Branův hřejivý stisk. Nepustil ji, ačkoli už žádné nebezpečí pádu nehrozilo. Bylo to příjemné.

Azdar konečně přestal hodnotit bárky před sebou a upřel jantarový pohled na čarodějku. „Víš o nějaké lodi, která by nám vyhovovala?“

„Můžu se zeptat starého Nelse,“ navrhla váhavě. „Ačkoli je to samorost a nejspíš si postaví hlavu. Ale má nejlepší jachtu široko daleko. Jenomže co se týče vašich plánů na setkání s Artaganem, hm, můžu vyjádřit svůj názor?“

Přimhouřil výhružně oči. „Ty si dovoluješ se svým králem nesouhlasit?“

„Ne, to ne, tedy já, ach promiňte...“

Její provinilé blekotání zarazil Branův tichý smích. „Azi, nedělej si z ní legraci, nebo nám uteče nadobro.“

Azdar máchl otráveně rukou. „Když mě nebaví brát ohledy na ty její pocuchané nervy. Ukaž trochu drzosti, holka,“ vyzval ji rázně.

„Není každá Serafina,“ připomněl mu jeho velkovezír. „Naštěstí pro tebe, samozřejmě. Kudy se jde k tomu Nelsovi? Podrobnosti probereme cestou.“

Vyhlášený rybář žil kus za městem v malém domku u okrouhlé zátočiny, v níž kotvila skvěle udržovaná plachetnice se dvěma stěžni. Než tam došli, vysvětlil Bran Sedmikrásce, že by sice mohli Artagana přepadnout v dračí podobě, ale tím by přišli o moment překvapení. Azdar by totiž rád přímo na místě zjistil, co je pravdy na kusých zvěstech o pirátství dříve tak váženého občana. Bellis si myslela, že to je zbytečně riskantní způsob, ale kým je ona, aby mluvila panstvu do jeho vrtochů.

Jelikož slunce vesele vystoupalo do nadhlavníku, našli rybáře doma. Právě se chystal na siestu, když mu Bellis zaklepala na dveře.

Mezi zárubněmi se objevil mohutný muž s rukama velkýma jako lopaty, impozantním břichem, větrem ošlehanými tvářemi a světlými vlasy s nádechem rzi.

„Co tu pohledáváš?“ obořil se na mladou ženu. Přezíravě si změřil její sličné společnosti a zamračil se. „Nevím, co po mně chceš, ale předem říkám ne. Onehdy jsem viděl tvého tatíka, je z něj úplná troska. Měla by ses přestat tahat s kdovíjakými frajírkami a postarat se o něj. Je to tvoje povinnost, ty rozmazlená fífleno.“

„Nepozveš nás dál, námořníku?“ přerušil hrubou tirádu Bran medovým hlasem. Statný chlápek se zarazil. Oči mu zmatněly, po krátkém zaváhání přikývl a ustoupil od prahu. Obě víly vkročily do domu.

Bellis zůstala venku. Cítila se mizerně. Za špatnou dceru ji označují neprávem! Vždyť se o otce starala celou dobu, dávala mu všechny peníze, které vydělala léčitelstvím. Ten překrásný perlový náhrdelník sebral a prodal, aniž by se jí zeptal. Ona by nic takového nikdy neudělala. Sesunula se na zápraží, skrčila kolena a položila na ně hlavu. Tak dlouho se trápila s okovem na krku v knížecím vězení. Proč neumřela? Nikomu by nescházela a teď by měla svatý klid.

„Hej, krásko, kdepak ses nám ztratila?“ ozval se Branův veselý hlas. „Takhle přijdeš o veškerou zábavu.“

„Omámili jste ho kouzlem. Kývne na všechno bez možnosti odporu. Copak tohle je zábava?“ pronesla zastřeným hlasem.

Zvážněl a náhle vypadal starší a moudřejší než většina lidí, které znala. „Ano, je. Můžeš mi věřit, já poznám, když jde opravdu do tuhého.“

Tak o tom vůbec nepochybovala.

Kývl hlavou, aby šla dovnitř, tak poslechla.

Nelsův dům nebyl o mnoho větší než ten otcův, na strohém zařízení bylo zřetelně patrné, že domácnost obývá pouze muž. Ale bylo tam čisto a poklizeno, podlahu tvořila dokonce prkna a nikoli pouze udusaná hlína. V hrnci na kamnech bublala polévka s rajčaty a příjemně provoněla vzduch.

„Tys na mě poštvála tyhle zrůdy, čarodějnice jedna!“ obořil se na ni Nels, opět zcela při smyslech. Polekaně couvla. Ve stejný okamžik vystřelila Azdarova pravá pěst a nabrala z pěkného úhlu námořnickovu čelist. Muž se zapotácel a spadl dozadu. Azdar se nad něj naklonil, uchopil jej za oblečení a vytáhl zpět na nohy.

„Než dojednáme podrobnosti našeho obchodu, bezpodmínečně vyjasníme tuhle věc. Zapiš si za uši, neurvalče, že Bellis je pod mou osobní ochranou a ty se k ní budeš chovat tak slušně, aby se to líbilo i mně!“

„My si tady na nějaké dvorské manýry nepotrpíme,“ zachroptěl Nels a Bellis si uvědomila, že ho král drží za kabát tak pevně, aby se urostlý muž nemohl ani pohnout. Po drzé odpovědi s ním ještě drsně zatřásl, jako kdyby to byla pouhá marioneta na hraní.

„Začni si zvykat, hulváte.“ Načež protivníka pustil a teatrálně si oprášil ruce. „Kde jsme to skončili? Á, už vím. Jsem prostě dobrák od kosti, takže máš na výběr ze tří možností. Buď vstoupíš i se svou lodí do mých služeb a pomůžeš mi v záležitostech, které musím vyřídit v okolí Zahry. Zaplatím ti, kolik budeš chtít. Nebo mi můžeš svou loď prodat, opět za libovolnou částku. Nebo si tvou loď prostě vezmu a basta. Líbí se mi.“

Nels mrkl, jako by ho bolelo za víčky.

„Nezdá se, že bych měl na vybranou,“ namítl.

„Tak poslyš,“ zahromoval Azdar, „znal jsi Tarana, výběrčího daní pro mou matku Elytrigii? Ještě před sedmi lety se ten ničema potloukal těmito končinami. Uhadneš, jak by podobný problém řešil on?“

Bellis se otrásla. Jednou navštívil Taran i jejich domácnost. Od té doby měl otec pochroumanou levou nohu a kulhal.

Nels se otrásl také. „Dobrá,“ zahučel. „Jsem vám k službám, Výsosti.“

„Stanov si cenu za svůj čas a používání lodě,“ vyzval ho Bran mile.

Nels se na něj pro změnu ušklíbl. „Nestojím o vílí zlatáky, které se obratem ruky promění v listí.“

„O jaké peníze bys tedy stál? O nějaké lidské? Copak s těmi to dopadá výrazně jinak?“

„Vzpomínáš na toho bankéře v Rottaru?“ obrátil se Azdar na Brana konverzačním tónem. „Byl to člověk, že ano? A měnil zlato v listí, až se mu od rukou prášilo.“

„Ano, to byl panečku černokněžník. Hezké pestrobarevné papírky tiskl, vybavuju si je úplně zřetelně. Nahradil jimi všechny zlaté mince. A jak si pochvaloval dokonce bezhotovostní platby. Inu, tomu říkám pokrok. Takže ty, Nelsi, bys chtěl jeho peníze?“

Nels zmateně přejížděl očima z jednoho na druhého. „Jsem vám pro smích?“

„Trochu ano, ale můžeš si za to sám. Sbal si saky paky, vyrážíme.“

„Právě jsem se chtěl natáhnout,“ opět vypěnil Nels. „Jsem unavený. Vyploval jsem na lov ještě za tmy.“